

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 310/2017
22.02.2018.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из ..., против тужених „ББ“ из ..., ЈП „РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈА СРБИЈЕ“ из Београда, „ВВ“ из ... кога заступа пуномоћник Бојана Љубиновић Андрејевић, адвокат из ... и „ГГ“ из ... кога заступа пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради утврђења повреде жига и исплате накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2133/17 од 17.05.2017.године, у седници већа одржаној дана 22.02.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2133/17 од 17.05.2017.године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 2133/17 од 17.05.2017. године, у ставу првом изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду П бр. 4669/16 од 11.01.2017.године, у делу става првог изреке којим је одбијен примарни тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу због повреде жига учињене са намером на име накнаде троструког износа уобичајене искључиве лицендне накнаде за коришћење жига „...“ исплате износ од 1.989.680.000,00 динара са каматом од подношења тужбе, делу става другог изреке којим је одбијен евентуални тужбени захтев за накнаду имовинске штете у износу од 37.802.123,90 динара са каматом од подношења тужбе и у ставу трећем изреке. Другим ставом изреке, другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке првостепене пресуде тако што је утврђено да су тужени повредили право тужиоца на робни жиг „...“ регистрован код Завода за интелектуалну својину дана 22.08.2006.године под бројем ... тако што су вршили недозвољено рекламирање новине „...“ користећи садржај робног жига „...“ као саставни део маркетиншке поруке упућене тржишту чиме су извршили неовлашћено коришћење робног жига.

Против става првог изреке другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревидент указује не може бити ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. ЗПП. Другостепени суд је ценио све релевантне жалбене разлоге. Делимично уважавајући жалбене наводе тужиоца делимично је и преиначио првостепену пресуду. У делу у коме жалбеним наводима није доведена у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде другостепени суд је жалбу одбио дајући јасне разлоге. Неоснован је и ревизијски навод да је веће другостепеног суда било непрописно састављено јер је учествовао судија који је раније учествовао у првостепеном поступку. Ово са разлога што по одредби члана 62. ЗПП то није разлог за искључење ни изузеће судије. Одредбом става 1. тачка 6. истог члана прописано је да судија не може вршити судијску дужност ако је донео одлуку која се побија, што овде није случај. Стога неосновано ревидент указује на битне повреде у поступку пред другостепеним судом.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде жига и исплата накнаде у износу од 1.989.680.000,00 динара као троструког износа лиценцне накнаде за искључиво коришћење жига обзиром на намерну повреду жига. Евентуалним захтевом, поред утврђења повреде жига, тужилац је тражио накнаду имовинске штете у износу од 37.802.123,90 динара.

Према утврђеним чињеницама, правни предходници тужиоца су имали својство лица из члана 59. Закона о жиговима (Службени лист СЦГ 61/04 и 7/05) за подношење тужбе за заштиту жига, односно права из пријаве поднете 19.05.2003. године. Тужилац је носилац жига по тој пријави за знак „ ...“ за робу из класе 16 и 35. Тужени „ББ“ из ... је издавач дневних новина „...“. Током децембра 2005 године оглашавао је поруку „Исти ..., друго паковање, дневне новине „...“...на свим киосцима“.Остали тужени су преносиоци огласне поруке неодређеном броју корисника.

Првостепени суд је у целости одбио тужбени захтев примарни и евентуални налазећи да тужени оглашавањем нису повредили жиг тужиоца. Поред тога нашао је да тужилац није доказао штету коју потражује јер тираж новина не може представљати једини критеријум за утврђивање висине штете. Привредни

апелациони суд је, налазећи да се предметним жигом штити назив дневне новине „...“ закључио да су тужени неовлашћеним коришћењем заштићеног знака приликом оглашавања и преношења огласне поруке повредили жиг тужиоца. Стога је на основу одредби члана 57. и 58. у вези са одредбом члана 33. Закона о жиговима усвојио тужбени захтев за утврђење повреде права. Одлучивање другостепеног суда у овом делу није предмет ревизијског поступка јер тужени ревизију нису изјавили, а тужилац нема правни интерес да ревидира у делу у коме је успео у спору.

Одлучујући о захтеву тужиоца за исплату накнаде по одредби члана 57. ст. 3. Закона о жиговима другостепени суд налази да тужилац није доказао колико износи уобичајена лиценцна накнада за искључиво уступање коришћења жига. То је морао доказати да би уместо накнаде штете могао остварити право на највише троструки износ уобичајене лиценцне накнаде под условима из наведене законске одредбе. По оцени суда књиговодствена вредност жига није релевантна обзиром да на висину лиценцне накнаде утичу и други критеријуми за које тужилац није пружио доказе.

Неосновано ревидент истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право и правило о терету доказивања када је одбио примарни захтев тужиоца за исплату троструке лиценцне накнаде. Уговором о лиценци носилац права индустријске својине преноси на стицаоца само једно овлашћење, право коришћења предмета лиценце у границама одређеним уговором. Лиценцна накнада је цена коришћења предмета лиценце и није једнака књиговодственој вредности самог права. Плаћање накнаде се уговара у паушалном износу или зависно од уговором утврђених елемената (броју произведених комада робе, проценту оствареног промета, висини остварене добити итд) у одређеном проценту, уз могуће уговарање минимума и максимума накнаде. Висина накнаде у апсолутном или процентуалном износу зависи од тржишних услова, реномираности знака чије коришћење се уступа, врсте и конкурентности робе, односно услуга на које се односи итд. У сваком случају накнада би требало да буде сразмерна приходу који се очекује од искоришћавања предмета лиценце. Стога је другостепени суд правилно оценио да књиговодствена вредност жига није једнака уобичајеној лиценцној накнади.

Одредба члана 57. став 3. Закона о жиговима који се у овом случају примењује прописује да се у случају намерне повреде жига уместо накнаде штете може захтевати накнада до троструког износа уобичајене лиценцне накнаде. Тачно је да је намера законодавца била да носиоцу права олакша остварење накнаде код намерних повреда због евентуалних тешкоћа у доказивању штете. Међутим, то не значи да је тужилац био дужан само да докаже намерну повреду права од стране туженог. На тужиоцу је био терет доказивања висине уобичајене лиценцне накнаде за уступање жига којим се као у конкретном случају штити назив дневне новине како би се могла обрачунати и досудити адекватна накнада за повреду жига.

Одлучујући о евентуалном тужбеном захтеву за накнаду штете због повреде жига у износу од 37.802.123,90 динара правилно другостепени суд закључује да тужилац није доказао узрочно-последичну везу између радње повреде жига и настанка штете на страни тужиоца у траженом обиму. Тужилац није доказао да је пад тиража листа „...“ у 2006. години искључиво последица рекламирања листа „...“ у 2005. години на начин којим је повређен жиг тужиоца. Тираж штампаних издања новина смањује се из општепознатих разлога појаве интернета, веће конкуренције, економских криза и других тржиштем условљених разлога. У конкретном случају само појављивање новог листа и прелазак запослених из листа „...“ у лист „...“ могло је утицати на пад тиража првог листа у посматраној години. Стога правилно другостепени суд сматра да пад тиража није доказ директне узрочности евентуално настале штете и радње којом је повређен жиг тужиоца.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и примену члана 414. ЗПП одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић